

знания, Иосифъ и Мария се завърнаха съ Исуса въ Назаретъ. Отъ тогава той се не отдѣляше отъ родителитѣ си и имъ се покоряваше въ всичко. Той помагаше на Иосифа въ работилницата и така изкарваше своята скромна прехрана. Той работѣше отъ сутринъ до вечеръ и съ това искаше да покаже, че трудътъ е честно и благородно занятие.

Исусъ работѣше. Но работата не му прѣчеше да се развива умствено. Той се учеше, както всички деца тогава. Но търсѣше да научи нѣщо повече отъ онова, което обикновено мѣдри учители преподаваха на младежъта въ синагогитѣ. Търсѣше да открие своя небесенъ Баща и да узнае, каква е неговата Божествена воля. А Божиятъ гласъ Исусъ чуваше въ всѣки звукъ на природата, въ всѣки обикновенъ случай на живота, въ слънчевитѣ лъчи, въ звездния свѣтъ. Тишината и усамотението въ родната долина съ нейнитѣ зелени поля и красиви изгледи подпомагаха най-вече развитието на неговия умъ и дарби. И ние знаемъ отсетне, че отъ всѣка случка: отъ играта на невиннитѣ деца, отъ покупко-продажбитѣ на пазаря, отъ бистритѣ води на извора, отъ красотата на полскитѣ лилии, отъ вѣтъра, който люлъе птичето гнѣздо на дървото, — Исусъ извличаше примѣри, за да създава своитѣ хубави притчи и да просвѣщава съ тѣхъ народа. Безъ да страни отъ хората, Божествениятъ юноша обичаше самотата, като често се отдалечаваше въ зеленитѣ гори подъ смокиновитѣ и маслинови дървета презъ време на пладнешкия зной и при звезднитѣ нощи. Едно отъ най-любимитѣ мѣста на Исуса бѣ върха на хълма, на който се издига Назаретъ. Изгледътъ отъ това мѣсто е необикновено красивъ. Тукъ срѣдъ планинскитѣ цвѣтя тихото шумене на вѣтъра не единъ пжтъ е развѣвало него-